

[A. Svensson.]

om Krisen og Krisens Virkninger i Aabenraa Amts Landboforening. Professor Birck er sikkert i mange Henseender en overordentlig dygtig Mand, og han er ogsaa en vittig Mand og en meget veltalende Mand. Saa vidt man kan skønne, forsømte han heller ikke at brillere med disse forskellige Egenskaber. Alligevel blev hans Foredrag vistnok en Skuffelse for de allerfleste af hans Tilhørere. Med Hensyn til Krisen og dens Afhjælpning vidste han nemlig kun at sige, at Tilpasning var berettiget, men ikke gennemførlig, at Inflation var af det onde, at Told var endnu værre, at Gældsnedskrivning skulde man tage sig i Agt for, og at en særlig sønderjyds Sanering, som jeg havde taget til Orde for, var en Taabelighed. Hvorefter han med en bred Haandbevægelse hilste den nordslesvigske Befolkning i dens haarde Kamp for Tilværelsen — noget, den ikke skulde blive alt for fed af.

Nu ved jeg meget vel, at det er et utaknemmeligt Stykke Arbejde at tale om særlige sønderjydske Vanskeligheder i Øjeblikket. Jeg ved meget vel, at det er økonomisk vanskeligt ogsaa andre Steder i Landet. Vi er alle paa det rene med, at det er en Landskrise eller rettere en Verdenskrise, der har draget os ind i sine Hvirvler. Men intet Sted i dette Land rammer denne Krise saa haardt, og intet Sted rummer den saa store Farer som i Nordslesvig.

Hvorfor? Fordi det drejer sig om en Befolkning, der har gjort Verdenskrigen med, og som lider under alle dens Eftervirkninger, og fordi vi her befinder os i en Grænselandsdel, hvor det økonomiske Problem altid til syvende og sidst ogsaa er et nationalt Problem. Jeg vil her straks indskyde for at undgaa Misforstaaelse, at naar jeg taler om det nationale, indeholder dette ikke nogen Brod mod det tyske Mindretal.

Hvis jeg i faa Ord skulde indramme vor nationale Opgave i Grænseområdet, som jeg opfatter den, vil jeg sige, at det gælder om at styrke Danskheden økonomisk og kulturelt i størst mulig Udstrækning at sørge for, at det tyske Mindretal faar saadanne Kaar indenfor Landets Grænser, at det ikke føler Trang til, som jeg før har udtalt, at sætte noget større ind paa at komme udenfor Landets Grænser igen, kort sagt, at det er af afgørende Betydning, at det gaar den nordslesvigske Befolkning i dens Helhed — Modsætningen dansk-tysk her ladet ude af Betragtning — vel her i Danmark. Hvor dette naas, underbygger vi, hvad der skete i 1920; hvor det

ikke naas, der hemmes og hindres, synligt og usynligt, det Genforeningsarbejde, vi begyndte under saa lyse Varsler for 12 Aar siden. Jeg skal nu ikke gaa stærkt i Detailler, men nøjes med at fremdrage ganske enkelte Ting til Belysning af den særlige Depression i de sønderjydske Landsdele.

Det er en kendt Sag, at i 1931 har Tvangsauktionerne hærget meget voldsommere Syd for Kongeaaen end Nord for den. I 1931 har der ifølge Statistisk Departement været 285 Landejendomme til Tvangsauktion i Nordslesvig, det vil sige 2,2 pCt. af samtlige Ejendomme imod 0,5 pCt. i det øvrige Land. Der stillede derefter forholds-mæssigt over 4 Gange saa mange Landejendomme til Tvangsauktion Syd for den gamle Grænse som Nord for den. I indeværende Aar, 1932, er det nærmest paa Akkorderne, vi skal maale de særlige Vanskeligheder i Nordslesvig. Ifølge en Opgørelse af Sekretæren for Aabenraa Amts Akkordudvalg, Dommerfuldmægtig Gerhard Jensen, fra Juli Maaned i Aar, var der indtil da bevilget Akkordlaan i 505 Tilfælde til de sønderjydske Amter, medens der samtidig var bevilget Akkordlaan i 616 Tilfælde til hele den øvrige Del af Landet. Det vil saaledes ses, at for hver Gang der havde været 5 Akkordsager i Nordslesvig alene, havde der kun været 6 Akkordsager i det øvrige Land.

Endelig skal jeg fremdrage en Udtalelse af den Betænkning, som Sønderjyllands Kreditforening fremkom med den 31. Oktober i Fjor i Anledning af en Henvendelse fra Landbrugernes Sammenslutning. Det hedder heri, at noget af det, der særlig medvirker til at skærpe Krisen i Nordslesvig, er Mangelen paa Reserver, og ved Reserver — jeg citerer med den højtærede Formands Tilladelse de paagældende Linier —

„forstaas her ikke alene Ejerens personlige Ressourcer, men tillige Muligheden af Hjælp fra Slægt og Venner. I den Henseende er Sønderjylland meget daarligere stillet end de øvrige Dele af Landet. Hovedgrunden til, at vor disponible Kapital er skrumpet saa stærkt ind, er de store Tab, som Kapitalejerne har lidt ved Markkatastrofen. Hvor daarligt vi er stillet i saa Henseende, vil fremgaa af en Sammenligning med Forholdene i Ribe og Vejle Amter. Fra 1914 til 1931 er Befolkningens Indskud i Sparekasserne i Sønderjylland dalet fra 78 Mill. Kr. til 54 Mill. Kr., medens det i samme Tidsrum er steget fra 59 Mill. Kr. til 148 Mill. Kr. i Ribe og Vejle Amter. Overfor en Fremgang paa 150